

[Undervisningsministeren.]

det forslag, som det nedsatte radiolovs-udvalg efter indgående drøftelser udarbejdede, og som foreligger i den betænkning, der blev afgivet af det omhandlede udvalg.

Da radiolovsudvalget blev nedsat for at overveje en nyordning af radiolovgivning, var det et hovedemne for udvalgets drøftelser at overveje spørgsmålet om, hvordan radioledelsen skulle vælges.

Forholdene havde jo ændret sig meget fra den tid, da kun forholdsvis små kredse i befolkningen var interesseret i aflytning, til nu, da radioen er budbringer til snart hvert hjem i landet. Derfor var det heller ikke unaturligt eller mærkeligt, at tanken om at vælge radioledelsen på et andet grundlag end hidtil blev rejst. Det direkte lyttervalg, som fra nogle sider blev foreslået, blev efter indgående drøftelser opgivet af udvalget, både af principielle og navnlig af praktiske grunde, og man samlede sig da om at give folkerepræsentationen, d. v. s. folketinget, større indflydelse ved valget af radioens ledelse. Når radioen nu praktisk talt er hvermands eje, og når radioen har monopol på alle udsendelser, må det synes rimeligt i et folkestyret land, at folketinget på normal parlamentarisk vis vælger ledelsen, der har ansvaret for denne betydningsfulde kulturelle institution. Hvordan valget skal gennemføres, kan der naturligvis være delte meninger om, men det, der må stå fast, er, at radioen skal være en folkestyret radio under de folkestyrede organers ledelse og ansvar.

Disse almindelige synspunkter, som vel de allerfleste vil være enige i, angiver jo imidlertid kun rammen om arbejdet. At tilrettelægge forholdene inden for denne ramme, så radio og fjernsyn får de rigeste muligheder for at løse opgaven, er det væsentligste og vigtigste. Det gælder her som på andre områder af kulturlivet, at der inden for de rammer, der fastlægges, må være betydelig frihed for ledere og medarbejdere til at kunne tilrettelægge planer for de enkelte områder inden for radiofonis udsendelser. Skal radioen løse sin store kulturelle mission i vort folk, må frihed og personligt ansvar have førstepladsen. Radioen må ikke blive en institution, der stivner i alt for faste former, men der må være plads for individuel og per-

sonlig indsats. Da radioen er en statsradio, der har monopol på al radiotjeneste, må det naturligvis forudsættes, at den ledes ud fra frisisindede og rummelige synspunkter med lighed over for de mange forskellige opfattelser, der råder i befolkningen. Radioen skal ikke være neutral i den forstand, at man tilstræber at gøre alle udsendelser farveløse og uden spænding og indhold, tværtimod, radioen må være oplysende, inspirerende, den må sætte tanker i gang. Nogen let opgave er dette selvsagt ikke, og at gennemføre udsendelser praktisk taget hver time i døgnet, uden at der skulle blive anledning til kritik, er ganske utænkeligt. Det må dog være en selvfølge, at man altid ved alle udsendelser husker på, at disse udsendelser går lige ind i stuerne i alle hjem, og udsendelserne må være tilrettelagt under hensyn hertil. Det kræver megen takt hos den enkelte, der har ansvaret for udsendelserne, og det kræver kendskab til og megen fortrolighed med synspunkter og indstilling i alle befolkningskredse.

Der er i radio og fjernsyn i det daglige mange små dele, der skal sættes sammen, når det hele skal bygges op. Dette stiller store krav til ledelsen inden for de enkelte afdelinger, der må være i stand til at afstikke en linje og fastlægge et mål for arbejdet. Derfor er det såre vigtigt, at radioen knytter til sig medarbejdere, som med ansvarsfølelse og ildhu går op i det arbejde, der bliver betroet dem, og dette kræver samarbejdsvilje hos alle parter, der har en gerning inden for radioens vidtfordrenede arbejdsområder. Naturligvis vil en radioledelse altid være udsat for kritik, hvordan skulle dette overhovedet kunne undgås; men det må dog erkendes, at taget som helhed er den saglige kritik over for udsendelsernes indhold ikke meget fremtrædende, når man tager i betragtning, hvor vanskeligt et arbejdsfelt radio og fjernsyn er.

Jeg er naturligvis ikke fremmed over for den tanke, at der med den vældige udvikling, der foregår i tiden inden for radio og fjernsyn, en dag kan blive anledning til at overveje, om det kunne være formålstjenligt at finde frem til andre arbejdsformer inden for radio og fjernsyn. Jeg mener imidlertid ikke, at tiden lige netop nu, efter at forholdene så grundigt er drøftet i radiolovs-